12de JAARGANG | CURACAO DEN 13n. APRIL 1895 | N° 589

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cad regel mas fl. 0,07½.

PASCHEN.

De Paaschjubel trilt weder op de lippen der talllooze Belijders van den Zone Gods, broeders in het Geloof, ofschoon verspreid over alle streken, onder alle stammen en in alle standen.

De blijdste zegetonen aller talen vloeien samen op dezen dag tot een wereldhymne van aanbidding en liefde, opruischende tot glorie aan Jezus Christus, die ten derden dage is verrezen uit de dooden.

Als parelende droppels aan de bloemen eener eeuwige lente, zoo blinken in het onsterfelijke koor der Alleluja's van Gods Kerke de gefluisterde beden der geloovigen.

Geletterden en ongeleerden, machtigen en zwakken, gevierden en verstootelingen, grooten en kleenen, eene bonte schare, verscheiden als de planten harer woonstreken, knielt neder en aanbidt.

Victimae paschali laudes immolent Christiani!

Aan het geslachtofferde Paaschlam brengen de Christenen hunne dankbare offerhulde.

Hoe grootsch is, hoe verheffend en troostrijk, de oplossing van zooveel verscheidens, tegenstrijdigs van rassen en klassen, in de hooge eenheid, der hulde aan den Verlosser aller menschen, die ons, bij monde Zijner Kerk, toeroept: „Resurrexi et adhuc tecum sum." Ik ben verrezen en u nog nabij.

En toch het schoone schouwspel der juichende geloovigen, dat reeds onze geestdrift wekt en hoog doet kloppen onze Katholieke harten, is het anders dan een voorbijrollende golf in den oceaan der tijden, dan een enkel akkoord in het loflied der eeuwen?

Het oudste verleden en de verste toekomst mogen onvereenigbare tegenstellingen schijnen: die antithese betreft het vergankelijke: voor den Christus zwijgen de loffiederen nooit: iedere jaarkring verkondigt Zijn glorie.

Door het schemerdonker des Ouden Verbonds gleden, in mysterieuze speling, ontzagwekkende Schaduwen; rijktonig als het lied der iiomeelen doorruischten wonderbare Profetiën den nacht en zweefden, versmolten met de weemoedige beden en verzuchtingen van een reikhalzend verlangen Hem te moet, die door het wonder Zijner Verrijzenis aan de gezonken wereld het hoogste Leven zoude openbaren, waarvan de boodschap door den stervenden Jacob met bevende lippen was uitgesproken. (Gen. 49,11) Volkeren werden, wiezen, verzwonden: de aarde daverde van het geweldige spel der vergankelijkheden: de zwaveldampen der afgoderij overdekten de wereld: maar het volk Gods, (verkoren bazuinvoerders van den Christus!) ofschoon geslingerd en gesleurd door den woesten stroom der wereldgebeurtenissen, bouwde zijn loofhutten en herhaalde dan zij [illegible] Idumeeër: „*Ik weet dat mijn Verlosser leeft.*"

Zoo hief de Oudheid de Christushymne aan, die in den loop der eeuwen bestemd is niet te worden onderbroken, tot de jongste dag recht zal doen aan de Christelijke opvatting van tijd en leven.

De Kerk, die hare levenskracht put uit de Goddelijke onsterfelijkheid van den Verrezen Heiland zal tot de voleinding der eeuwen Zijn zegepraal over den dood aan alle volkeren der aarde verkondigen en allen zoekenden den kostbaren schat deelachtig maken, dien Hij haar gelaten heeft: den vrede des harten, die de bevrediging des verstands omvat en in zich sluit.

De haat van het heidendom kon niet beletten, dat de menschheid, vermoeid van den heeten, harden strijd des levens om een verkwikkelijke teuge smeekte uit de vredebronnen, waarbij de Kerk als Wachteresse is gesteld. Toen bezigde hij tegen deze alle wapenen uit zijn rijk voorzien tuighuis: Dan, het beurtelings bijtend en vlijmend vernuft der geleerdheid, noch de ploertige spot der leegloopers en losbandigen: zoomin de giftpijl des lasters als de flitsen der welsprekendheid: de verachting der grooten noch het zwaard van den beul vermochten de Wachteresse doodelijk te treffen.

Hare bestrijders in onze en volgende eeuwen zullen niet gelukkiger zijn.

Daar is behalve de zinnelijke dorst, een andere, hoogere, een dorst naar zielevrede die tegenover de brutaalste ontkenning een feit blijft.

De trek naar lafenis zal de menschheid krachtens haar natuur aanprikkelen tot het opsporen der bron. Den [illegible] den weg derwaarts te versperren is [illegible] menschelijke krachten. „Zoekt en gij zult vinden." is eene dier Woorden, die niet voorbijgaan.

Zoo zal dan in de verste toekomst, gelijk heden en gisteren, uit de vlammen van Geloof, Hoop en Liefde nog altijd de wierook der Alleluja's opwolken Hem ter eere, die ten derden dage verrezen is uit de dooden.

———

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

De Gouverneur is verhinderd Zondag 14 April a. s. bezoeken afwachten.

De Adj. v/d Gouverneur,
VAN WINGEN.

—

De Nederlandsche Schoener Gouverneur van den Brandhof zal Dinsdag den 16n. dezer, naar de eilanden Saba, St. Eustatius en St. Martin N G. vertrekken.

De mails zullen op den vertrekdag om 2 uur des namiddags gesloten worden.

—

Mevrouw de weduwe R. P. Jesurun is Woensdag op Pietermaai op droevige wijze om het leven gekomen. Bij het aansteken eener kaars vatten hare kleederen vuur en stonden in minder dan geen tijd in lichterlaaie. De tachtigjarige weduwe bekwam zoo hevige brandwonden, dat zij een oogenblik na het rampzalig voorval bezweek.

Een valsch brandalarm deed onze brandweer uitrukken naar de plaats des onheils, waar echter volstrekt geen brand was ontstaan.

Lijst van onafgehaalde [illegible] *baar bevonden brieven:*

Otto Hendrikson, d'Acosta, P. C. Henriquez, H. Dallüder, A. de Lima Jr., Capouilly fabrique de glace, Pinedo Hermanos & C°., Bas Martijn Peney Koenoekoe di Santa Maria Calabarie, Giberta Peney, S. Jesue de Castro, Gep: onder-offi. A. Cerie, H. Pierre, Vito Nicola di Guglielmo 2, Elena Brandao. Juan Reguena C.,

FEUILLETON

For di diario di un Docter.

Tabata haci masjar frioe, ningun lo no a sali por nada for di su cas. Mi tambe, despues di a bisita toer mi patient, kier a goza di calor di mi cas, Sintar den un stoel di zoja banda di estufa, koe tabata cende bon, mi kier a habri mi boeki, koe mi a ricibi e dia, ora mi criar ta bati porta drentando el ta duna mi un carta di Señora Van Beek, den cual e Señora ta pidi mi di bai cerca un cierta muher De Vries. E muher tabata mama di siete jioe, i a cai maloe. E Señora ta pidi mi pordon, koe el a larga jama mi tantoe laat – tabata nuebe ora cabapero etc. etc.

Kiko mi kier a haci? Mas koe tabata mas agradabel di keda cas, toch mi no a tarda, pasobra mi obligacion a bisa mi, koe mi mester bai.

Mi ta troca mi panja i bon bistir pa frioe no por cohe mí, mi ta bai na e gangetji, camina e muher De Vries ta biba. E frioe teribel a tene toer hende, koe no tabatin di sali manera mi, den nan cas, asina koe mi no a contra ningun hende na caja, fuera un mucha homber di 9 of 10 anja, panja kibra pa bistir i sin sombre. Conforme e chikitoe a mira mi el a jega cerca mi i ta pidi: "Ai mi Señor, sea asina bon di cumpra un doosji di lusafer. Nos ta tantoe pober i henter dia nos no a come nada ainda.

Mas koe muchoe be hende sâ manda un mucha na caja pa pidi limosna i di conta historia di probeza, di no a come henter dia, etc; toch e boz i cara di e mucha a parce mi tantoe inocente, koe mi no por a larga di hinca manoe den sacoe i di doenele un peseta. Coe lagrima na wowo el a gradici mi, mientra mi ta sigi i mas libé mi camina, pasobra a drenta un cordamentoe den mi cabez. Señora Van Beek a scirbi mi nomber di e gangetji ma no numeao di cas i ami koe no ta dokter di pobernan no tabata conoce ningun hende aja banda. Alafin mi a jega den e gangetji ma cual di e cuarenta of cincuenta casita, koe mi ta mira ta cas di e muher maloe? Mi no a mira ningun hende i p' esai mi a resolve di drenta den un chap, koe mi ta mira habrí. No tabatin ningun hende den e chap, mas koe algun kelki parar ariba un mesa ta munstra mi koe poco tempoe pasá algun hende a bisitele.

Despues di a bati poco un homber ta sali for di un orto camber. Ora el a mira mi el a comprende unbe, koe mi no a bati pa bebe su bebida, p' esai el ta kita su sombre i dicí:

"Señor, kiko ta na bo sirbici?"

"Mi amigoe, bo kier ta asina bon di munstra mi cas di Martha de Vries?"

E homber a mira mi den mi cara diciendo: "Martha de Vries! De Vries! hm!

Porfin e ta boeta manoe na su frenta: "di berde," e dici, mientra e ta sali for di porta i mirando den e gangetji e ta combida mi di sigi su egempel. Ora mi a sali i a para banda di djele e dici, mientra e ta muestra coe su dede den gangatji: Señor ta mira e cas grandi? Wel di cuater of cincoe cas mas p' ariba mester ta cas di Martha de Vries; mi no sabi sigur cual di e dos, pero un di e dos ta cas di e muher,"

Mi ta gradiciele i ta sigi mi camina, mientra e homber ta grita mi tras: "Banda robes, di cuater of cincoe cas!"

Mi ta resolve di drenta promer di cuater cas p' ariba di e cas grandi i si Martha de Vries no ta biba aja, di sali unbé, pasobra mi ta sigur anto, koe e ta biba den di cincoe.

Porfin mi ta jega, mi ta drenta i mi kier a puntra: "Martha de Vries ta biba aki?" ora mi ta tira un bista den e camber chikitoe. Es koe mi a mira a haci mi resolve di keda, mas koe ta cas di un otro hende,

E camber tabata chikitoe i frioe i ademas mi no a mira mes di candela. Un glas coe un poco azeta mester sirbi pa lampi. Toch mas koe tabata basta scur mi ta mira den un hoeki un muher sinta. E por tabatin 38 of 40 anja. Su carâ tabata bleek. su wowo masjar grandi: e tabata parce imagen di miseria. Ariba su schootji e tabatin un jioe di 10 of 11 luna, tantoe bleek, tantoe ketoe, koe mi no por a bisa si e tabata na bida ainda si of no. Pa falta di mas luz mi no por a mira otro hende of otro cos den e camber, Ma ora mi wowo a custuma coe e scuridad mi a mira un sorto di wieg grandi i un cama, pero koe tabatin hende ariba mi no por a weita. E muher no tabata spantar di mi binimentoe, el a keda sinta manera e tabata morto, sin sintimente. I causa di esai? Probeza i di mas grandi miseria.

"Bon anochi, mama! Com bai?" mi dici, manera mi tabata conoce, mas koe tabata di promer be den mi bida koe mi a mirele.

Coe su wowo grandi e ta keda weita mi, manera el a tende pero no a comprende mi; porfin e ta sagudi cabez sin papia nada.

"E mucha ta maloe?" mi ta sigi papia; "mi ta dokter i coe gustoe mi kier juda bo."

Papiando asina mi a jega mas cerca e muher koe, ora el a tende palabra el a hiza su jioe un poco, mientra el a mira mi coe speranza den wowo.

"Bo jioe ta bon maloe, e ta na peligro mama, mi no por larga di bisa bo esai, mi dici ora mi a mira e mucha bon.

Ningun sinjal di admiracion of tristeza, solamente su wowo no ta munstra speranza mas.

"Bo tin mas jioe?"

E ta bira cabez pa e wieg grandi koe mi a mira caba i awor su cara ta munstra tantoe duele, tantoe tristeza, koe mi ta sinti lagrima sali for di mi wowo.

Mi ta cohe e luz chikitoe for di mesa i ta bai camina mi a mira e wieg.

Toer spantar mi hala atras, falta poco e glas a cai. Den e wieg mi ta mira un mucha muher di 3 of 4 anja droemi banda di su roeman morto. Sigur dos tres ora pasa e mucha a moeri, esai mi a ripara unbez.

Muchoe bez mi a tende papia di miseria, hopi bez mi a leza di probeza, pero nunca mi por a figura mi un miseria un probeza asina grandi.

E ta sigi.

———

Claudius Seuin, Antonio Hernández (aanget :), Abraham Salas, Henry Torros.

Niet voor verzending of bestelling vatbaar de volgende stukken geadresseerd aan: Walter L. Isaacs New York, Juan C. Benavides Otrabanda, S. S. White New-York, H. J. de Groen Rotterdam.

BUITENLAND

Rome.— In de allocutie, waarmede Leo XIII het Consistorie van 18 Maart heeft geopend, brandmerkte Z. H. de Hongaarsche kerkelijke wetten als strijdig met de Katholieke beginselen.

Voorts zinspeelde de Paus op de vertraging door het burgelijk gezag van de erkenning der Italiaansche bisschopsbenoemingen, zeggende dat die vertraging voortaan zal ophouden.

Hoewel onder dit opzicht voldoening is gegeven aan den Apostolischen Stoel, ging Z. H. voort, kan evenwel Onze toestand, die een Roomschen Paus onwaardig is, nog niet als veranderd worden beschouwd. Die toestand kan het Italiaansche volk geen geluk aanbrengen, aangezien noch de rechtszekerheid noch het plechtbesef de goedkeuring van dien toestand veroorloven.

Wij zullen met onwrikbaar vertrouwen voortgaan, eindigde Z. H. de wettige vrijheid van het apostolisch ambt en de rechten van den H. Stoel op te eischen.

Maandag is Maart heeft kardinaal Mertel, vice-kanselier der H. Roomsche Kerk, na de apostolische eedsaflegging der nieuwbenoemde aartsbisschoppen en bisschoppen te hebben ontvangen, voor zoover zij te Rome aanwezig zijn, aan de eersten en aan de procureurs der overige aartsbisschoppen het pallium uitgereikt, het onderscheidingsteeken der aartsbisschoppelijke waardigheid boven de bisschoppelijke.

—Lord Halifax is te Rome aangekomen. In de hooge kerkelijke kringen verzekert men, dat hij gekomen is, om met den Paus te spreken over zijne goede verwachtingen betreffende den terugkeer der Anglicaansche kerk tot de Katholieke eenheid.

Bij gelegenheid der herdenking van het dertiende eeuwfeest der Evangelieverkondiging in Engeland zal de Paus zijne oproeping aan de Anglicanen hernieuwen en wel in den vorm van een schrijven aan de Katholieke bisschoppen.

Op verlangen van Z. H. heeft kardinaal Vaughan zijnen terugkeer naar Londen uitgesteld tot einde van Maart, om met den Paus en lord Halifax te beraadslagen over de maatregelen, te nemen ten gunste van den terugkeer der Anglicanen tot de Moederkerk.

Italie. — Het geschil tusschen Italië en Amerika over het lynchen van Italianen te Waldenburg, is door eene minnelijke schikking geregeld. Het parlement van den staat Colorado, waar het geval plaats greep, heeft eene motie aangenomen, in welke het den moord laakt en de regeering stelt alles in het werk, om de schuldigen te straffen.

—Het huwelijk van den hertog van Aosta met prinses Helena, dochter van wijlen den graaf van Parijs, heeft de andacht weder eens op het huis van Savooye gevestigd. Men moet zich niet verbeelden, dat de verloving van den Italiaanschen prins bijzondere belangstelling wekt in zijn land. De Italianen zijn daarvoor evenals voor alles wat de hun opgedrongen koninklijke familie betreft, totaal onverschillig.

Die koude onverschilligheid moet wel een der der pijnlijkste doornen zijn, welke koning Umberto steken. Particuliere mededeelingen uit Rome verzekerden onlangs, dat, als des middags bij de muziekuitvoeringen op het Corso de koning of de koningin verschijnt, hetgeen bijna dagelijks gebeurt (gezamenlijk rijdt het echtpaar nooit uit), het volk niet de minste notitie van hen neemt, hen zelfs niet eens groet.

De koning is dezer dagen jarig geweest en hield te dier gelegenheid eene wapenschouwing. Er was veel volk op de been, maar toen de koningin in open ruitug voorbijreed links en rechts groetende, werden hare groeten niet eens beantwoord. „'t Blijft een droevig, ja haast een aandoenlijk gezicht, een koning en koningin met zulk een volkomen onverschilligheid te zien behandelen." zegt de briefschrijver. Hij acht het met recht eene pijniging voor hen zich bij publieke gelegenheden aan het Romeinsche volk te vertoonen om te groeten in plaats van gegroet te worden, en daaruit verklaart hij het, dat Humbert, die pas 51 jaar is geworden, er uitziet als een zestiger, en dat koningin Margaretha zoo bleek en gemaakt-vriendelijk is.

Over het voorbijrijden van den koning in den stoet zegt de bedoelde schrijver: „Had ik hem niet herkend, dan was ik door geen enkel teeken gewaar geworden, dat onder deze groep de koning was. Geen kreet, geen gejuich; in mijn nabijheid werd zelfs geen enkele hoed afgenomen, hoewel Zijne Majesteit van tijd tot tijd de hand aan zijn helm bracht."

Men haat het koningspaar niet, heeft er geen afkeer van; och neen, verzekert de schrijver: eenvoudig onverschilligheid, een steeds meer toenemende, zich uitbreidende onverschilligheid voor het koninklijk huis, die hij hoogst natuurlijk acht, denkende aan de armoede en ellende binnenshuis en het ophouden van grootheid door leger en vloot buitenshuis, grootendeels ter wille der monarchie!

Frankrijk.— De *Figaro* geeft, naar anleiding der verregaande onregelmatigheden bij verkiezing te Toulouse, de volgende parodie op het algemeen stemrecht.

Marcaras tot een kiezer uit Toulouse : Kom-je stemmen, Maurius? Dat is braaf van je, heel braaf. Stop je biljet maar in de bus. Juist, daar. En je vader, je broers, je zonen? Ik hoop, dat die allen komen stemmen voor onzen candidaat.

Kiezer : In heb geen broers : alleen een zuster. Twee zonen heb ik wel, maar die zijn nog maar acht en tien jaar. Op dien leeftijd stemmen ze nog niet.

Marcaras: In 't noorden, dat kan zijn maar hier in het zuiden zijn wij wat vroeger rijp, mijn vriend. (*Een stembiljet in de bus latende glijden*). Dit is voor je oudsten zoon. Ik ben overtuigd, dat het hem pleizier zal doen, als hij hoort, dat ik vóor hem gestemd heb. Hoe heet hij?

De Kiezer : Saturnin. Hij loopt naar de elf jaar : hij is erg ontwikkeld voor zijn leeftijd.

Marcaras : Dat kan men niet zien aan de manier, waarop hij stemt. Begrijp-je, Marius : de stemming geschiedt krachtens het algemeen stemrecht, niet waar? Nu, als niet iedereen stemt, dan is het geen algemeen stemrecht.

Kiezer : Dat spreekt.

Marcaras : Dat zei gisteren nog de perfect, de heer Cohn, tegen me. En zie je, dan heb je nog de dwaasheid, om alléén de levenden te laten stemmen. Ik beschouw dat als een beleediging voor de afgestorvenen, beste Marius. In het zuiden vereeren wij onze dooden. Dát doen wij. Wij zijn niet ondankbaar. Wanneer heb je je braven vader verloren?

Kiezer : Zoo wat een paar jaar geleden.

Marcaras: De tijd vliegt om ; die arme vader! Ik herinner me hem nog heel goed. Wij zullen voor hem gaan stemmen, als hulde aan zijne nagedachtenis. (*Hij werpt een derde biljet in de bus*).

Kiezer : (*aangedaan*). Dank u, mijnheer Marcaras.

Marcaras : Dat is een votum ter nagedachtenis; dat beteekent meer dan eene Mis voor hem te laten lezen, zoo als onze prefect, de heer Cohn, zei.

Kiezer : Een braaf mensch.

Marcaras : En nu wij er toch voor zitten, laten we nu ook een stembiljet in de bus doen voor je grootvader Anselme, die, ik herinner het me nog heel goed, de beste kegelaar uit zijn streek was. Laten we ook uw braven oom Celestin niet vergeten, met wien ik zoo menig partijtje biljart heb gespeeld. (*Hij stopt de biljetten in de bus*). Je hebt maar twee zoons, geloof ik?

De Kiezer : Voor het oogenblik ja (*glimlachend*) ; maar over drie maanden hoop ik.....

Marcaras : Die goeje mevrouw Marius zal dus weer moeder worden, Zeker krijgt zij een zoon, die een goed burger zal worden. (*Een stembiljet nemend*). Dat is voor hem, in afwachting dat hij zelf zal komen stemmen. (*Hij duwt het biljet in de bus*). Het komt me voor, dat een afgevaardigde, die gekozen is door de dooden, door de levenden en door hen, die nog niet geboren zijn, veilig mag verklaren, dat hij de gekozene is van het algemeen stemrecht.

— Twee geneesheeren, die aan de afdeeling voor diphtheritis in een der Parijsche gasthuizen zijn geplaatst, hebben verslag uitgebracht over de uitkomst van behandeling met het serum. Van 150 behandelde kinderen zijn 135 hersteld, dus 90 pCt. : en als men de kinderen buiten rekening laat, die binnen 24 uren na de opneming zijn bezweken, komt men tot 93.4 pCt. Dit gunstig gevolg wordt ook daaraan toegeschreven, dat men de zeer ernstig aangetasten van de anderen verwijderd heeft gehouden.

Volgens beide artsen is de hoeveelheid, die moet worden ingespoten, afhankelijk van den leeftijd, de hevigheid der ziekte, de temperatuur enz. en mag in het geheel 10 tot 50 kub. centimeter bedragen, te beginnen met kleine hoeveelheden.

— Kardinaal Richard ontving kort geleden een legaat van 25000 franks ten behoeve der basiliek van het H. Hart ; maar de regeering weigerde hem haar toestemming tot het aanvaarden dezer gift.

Deze weigering is geen alleenstaand geval, zegt de *Figaro*. Alle legaten in de laatste tien jaren aan de basiliek vermaakt, hebben ditzelfde lot gehad. Reeds tien jaar geleden verzette de Raad van State zich tegen een besluit van den minister van Eeredienst, waarbij deze den aartsbisschop van Parijs tot het aannemen van een dergelijk legaat had willen machtigen. De Raad meende dat de basiliek van het H. Hart al rijk genoeg was en dat de bedoelingen van den wetgever, die na den oorlog van 70—71 tot de oprichting besloot, al voldoende waren verwezenlijkt.

Van dat oogenblik af zijn de bedoelde weigeringen regel geweest. Het is goed, dus besluit het blad, dat de katholieken dit weten opdat, als zij iets aan de basiliek willen vermaken, zij hun maatregelen kunnen nemen.

Duitschland. — Naarmate de dag nadert (1 April) waarop Bismarck zijn 80en verjaardag viert, neemt ook de beweging, om den staatsman in ruste hulde te brengen, grooter verhoudingen aan. Van een bepaalde volksbeweging kan men echter hierbij niet spreken. De zaak wordt voornamelijk gedreven door hen, die weleer, om den keizer te believen, met Bismarck braken, maar nu om dezelfde reden den grooten man bewierooken. Al wat hoog en aanzienlijk is in Duitschland, al wat officieele betrekkingen bekleedt, of reden heeft om den oud-kanselier dankbaar te zijn, spant zich in om het feest zoo luisterrijk mogelijk te maken. Trouwens, dat Duitschland verplichtingen heeft aan den grijzen jubilaris valt niet te ontkennen, maar alles heeft zijne grenzen en een vergoding van den man, die in zoovele opzichten ook zijn land benadeelde, is beslist af te keuren. Hiertegen wordt derhalve van verschillende kanten gewaarschuwd en o. a. verzet het Centrum zich tegen een huldebewijs van den Rijksdag aan den oud-kanselier. Men werpt nu tegen, dat, toen dr. Windthorst zijn 80en verjaardag vierde, de president hem openlijk namens het Parlement gelukwenschte, maar terecht doet de katholieke pers opmerken, dat Windthorst toen werd gecomplimenteerd als *afgevaardigde*. Bismarck is geen lid van den Rijksdag meer en legde ook nimmer veel consideratie voor het Parlement aan den dag. Gedurende den tijd, dat hij, na zijn val als rijkskanselier, lid van den Rijksdag was, verscheen hij daar geen enkele maal. De Rijksdag zou dus weinig besef van eigenwaarde toonen, zegt de *Köln. Volksztg.*, wanneer hij thans dezen staatsman op demonstratieve wijze wilde huldigen.

—Onlangs is een lid van het Centrum overleden, nl. de afgevaardigde Von Schalsa, een zeer verdienstelijk parlementariër.

— Bij de verkiezing voor den Rijksdag in het Hessische district Schmalkalden zegevierde de antisemitische predikant Iskraut met 9864 stemmen over den sociaal-democraat Huhn met 5605 stemmen. Voor Iskraut moeten ook eenige duizenden Duitsch vrijzinnige kiezers gestemd hebben, hoewel hun bij de eerste verkiezing gevallen candidaat, professor Stengel, zijne vrijzinnige kiezers dringend vermaand had bij de herkiezing op den socialist te stemmen. Het district werd tot dusver door den antisemiet Leusz vertegenwoordigd, die wegens meineed in een echtbreukproces thans in het tuchthuis zit.

— In de Duitsche diplomatie zou, naar het heet, eene groote mutatie ophanden zijn. Het gerucht wil dat de staatssecretaris Marschall zou aftreden en door den gezant Philpp Eulenburg uit Weenen vervangen worden. Anderen meenen, dat Marschall hier of daar gezant worden zal. Ook vermoedt men, dat Herbert von Bismarck zoo niet juist het Petersburger, dan toch een ander gezantschap krijgen zal,— men mompelt zelfs Parijs. Dit alles zou nog voor 1 April beslist moeten worden.

—De keizer, niet tevreden met op te treden als generaal, als admiraal, als redenaar, als leeraar, als dichter en componist, ontpopt zich nu ook als schilder. Thans heeft hij een teekening gemaakt in Oost-Indischen inkt, voorstellende eene vloot-manoeuvre. Het stuk, geteekend „ Wilhelm I. R. 1895" zal publiek tentoongesteld worden.

—Het Duitsche Centrum heeft een gevoelig verlies geleden. Een van zijne oudste en verdienstelijkste leden, baron Von Schorlemer-Alst, is te Munster overleden. Hij behoorde tot de phalanx, die in de dagen der Culturkampf met groote kloekheid en nooit verflauwenden ijver voor de rechten der Kerk strijd voerde en zijne beste krachten schonk aan de katholieke zaak. Al aanstonds werd hij een van de leiders der Centrumpartij en vooral maakte hij zich naam door zijn grootsche organisatie der katholieke plattelandsbevolking, zoodat hij den bijnaam kreeg van den Wesfaalschen boerenkoning. In 1825 geboren trad de heer von Schorlemer in 1845 in het leger maar nam na twaalf jaar zijn ontslag en wijdde zich toen geheel aan de behandeling van landbouwkundige vraagstukken. In 1870 werd hij gekozen tot lid van den Pruisischen landdag en in 1875 tot lid van den Rijksdag. In 1885 nam hij zijn ontslag als afgevaardigde en besteedde zijne verdere levensdagen aan de belangen der landbouwende bevolking.

Engeland.—Het Engelsch Lagerhuis heeft onlangs met 176 tegen 158 stemmen eene motie aangenomen, pleitende voor de bezoldiging der parlementsleden.

Dit votum is hierom vooral belangrijk, wijl tot dusverre het Engelsche parlement de eenige wetgevende vergadering was, waarvan de leden geene toelage genieten als vergoeding voor reis- en verblijfkosten. Het gevolg daarvan is, dat alleen rijke personen het lidmaatschap van het Parlemet bekleeden, hetwelk om de eer alleen reeds zeer gezocht is. Sinds enkele jaren hebben wel eenige werklieden zitting in het parlement, maar daar dezen natuurlijk niet zelven hunne uitgaven kunnen bekostigen, betalen de werklieden vereenigingen hun jaarlijks eene som, voldoende voor hun onderhoud en de noodzakelijke ambtskosten.

Aan dien toestand nu wil het Lagerhuis een einde maken; het wil ook de minder met fortuin begunstigden in staat stellen, zonder een beroep op de gezamenlijke beurs hunner standgenooten te doen, deel uit te maken van de wetgevende macht. Vandaar de motie.

— Er in een werkstaking in de Engelsche schoenenfabrieken uitgebroken in geheel Engeland Zaterdag, 6 Maart met uitzondering van Stafford, Norwich en Kingswood (Bristol). Het aantal mannen, vrouwen en jongelieden, dat daardoor zonder werk is, bedraagt meer dan 200.000. Het werkliedenverbond heeft besloten werkstakinggeld van 10 sh. per week uit te keeren aan hen, die 6 maanden en een van 5 sh. per week aan hen die drie maanden lid van de vakvereeniging zijn geweest, en Vrijdag werd reeds £4000 aan werkstakingsgeld uitbetaald.

Van 8—15 Maart hebben te Leicester 2000 tot 3000 stukwerkers den arbeid neergelegd. Behalve de 13.000 verbonden werklieden zijn daar nog 3000 niet-leden van het verbond zonder werk, zoo, dat in deze stad met vrouwen en kinderen mede 25,000 arbeiders staken. Daar geen van beide partijen naar een bemiddelend voorstel wil luisteren, heeft men alle hoop op bijlegging van het geschil laten varen. In Northampton hebben de wielrijdende stakers de arbeiders in de dorpen bezocht. Zij vonden hen vol vuur voor de zaak der werklieden en zeer geneigd hen te steunen. Ten einde te voorkomen, dat na afloop van den strijd velen van hun werk worden gehaald voor de herhalingsoefeningen der militie, heeft de Arbeidsraad te Northampton den parlementsleden M a n f i e l d en L a b o u c h è r e verzocht hun invloed aan te wenden, om te verkrijgen, dat bedoelde oefeningen tijdens de werkstaking gehouden zullen worden.

Uit Kettering wordt een eigenaardig geval gemeld. De oorzaak van den strijd aldaar is een nieuwe machine, die veel arbeid bespaart. Terwijl een der fabrikanten aldaar de werking aan een vriend verklaarde, verbrijzelde de machine hem een der vingers. Een oogenblik later legde een ander uit hoe het ongeluk was gebeurd, toen ook hem een der vingers werd verbrijzeld.

Spanje. — Tweehonderd jonge officieren van het garnizoen te Madrid zijn eerst de bureaux van *El Globo*, daarna die van *El Resúmen* binnengedrongen, waar zij (omdat die bladen in anti-militaristischen zin hadden geschreven) boeken en papieren, meubelen en archieven vernietigden en plunderden, redacteurs wondden en persen verbrijzelden. De politie was onmachtig; de gouverneur van Madrid is persoonlijk moeten verschijnen, om de woestaards, die het voorbeeld hunner Atheensche collega's naäapten, tot heengaan te bewegen.

Dit voorval heeft aanleiding gegeven tot eene stormachtige vergadering der Kamer. De journalisten verlieten de tribune wegens eene door den minister van oorlog tegen de pers gerichte beschuldiging. Het volk is met recht verontwaardigd, dat de jonge officieren zich aan zulk wandalisme hebben schuldig gemaakt om eene betrekkelijk nietige reden.

Het dagblad *Resúmen* had geschreven, dat er in het officierenkorps geen koningsgezinde geest heerscht, en de jongeren met weinig opgewektheid deelnamen aan den veldtocht op Cuba. Vandaar de Hunnenaanval. De *Globo* en de *Heraldo* wraakten krachtig dit optreden, dat als het door werklieden ware geschied, met sabelhouwen door de politie zou zijn onderdrukt; het bureel van eerstgenoemd blad onderging hetzelfde lot als dat der *Resumen*, en aan de *Heraldo* ontsnapte men er slechts aan, doordat men de deuren versperd had.

Zondag, 17 Maart hebben alle hoofdredacteurs der Madridsche bladen zich gezamelijk naar den minister-president Sagasta begeven, dreigende dat zij den volgenden dag geen blad zouden uitgeven, als der pers geen voldoening geschonken werd. Het gevolg was, dat deze hun beloofde, en een sterke politie-wacht voor elk dagbladbureel zou geplaatst worden.

Het ergste is, dat de kolonels, in plaats van hunne opgewonden luitenants tot kalmte aan te manen, uit clubgeest hen nog aanhitsten. De minister van oorlog trok partij voor hen eerst in de Kamer, wat het protest der verslaggevers veroorzaakte, die gezamenlijk heengingen; daarna in den ministerraad, waar hij eischte, dat.... de journalisten voor den krijgsraad zouden worden gedaagd!! Tegen dezen ongehoorden eisch verzetten zich Sagasta en de andere ministers. Terwijl hierover beraadslaagd werd, verscheen maarschalk Martinez Campos met eene deputatie officieren voor de zaal, waar de ministerraad was vergaderd, en verlangde gehoor, om algeheele opheffing van het blad *El Resumen* te eischen!

De ministers, behalve die van oorlog, in overleg met wien dit bezoek waarschijnlijk plaats greep, waren zeer verontwaardigd over dit dreigement van militair schrikbewind en verklaarden bij de Regentes daarover eene aanklacht te zullen indienen met het gevolg, dat het geheele ministerie, zijn ontslag nam.

Koningin Christina ontbood Martinus Campos bij zich, waardoor deze eerst voor Cuba bestemde opperofficier met het militair commando van Madrid belast werd en order kreeg de officieren tot kalmte te bewegen.

Intusschen waren de jongere officieren ten getale van omstreeks duizend bijeengekomen en namen het heethoofdig besluit, dat zij de redacteurs van elk blad, dat eene onaangename beschouwing over het leger zou bevatten, tot een tweegevecht zouden uitdagen. Het lijstje der duellanten maakten zij op bij onderlinge loting!

Maarschalk Campos vaardigde nu eene dagorder uit, waarbij hij den officieren van het Madridsche garnizoen verbood aan eenige betooging deel te nemen. Hij verklaarde, dat hij de Regentes persoonlijk voor de handhaving der rust heeft moeten instaan en verlangde van hen, dat zij kalm bleven.

—Het kabinet Sagasta heeft zich door zijn aftreding nog aan andere moeielijkheden onttrokken, die het Spanje aan alle zijden lastig maken. Daargelaten nog de finantieële zorgen, waarin het Rijk verkeert, heeft het met koloniale opstanden te kampen. Op een der Philippijnen, Mindanao, zijn de inlanders opgestaan en geven den Spanjaarden de handen vol werk. Wel hebben de Spanjaarden de muiters blijkens een 18 Maart te Madrid ontvangen telegram tenonder gebracht en hun in een verpletterenden slag 108 dooden, waaronder den sultan, bezorgd, maar daarmede is de zaak waarschijnlijk nog niet uit. Verder heeft Spanje met een opstand op Cuba te kampen, waar wel door het snelle optreden der overheid het eerste gevaar is onderdrukt, maar die toch nog niet gedempt is.

— Canovas is geslaagd in de samenstelling van een kabinet. Nu de ministerieele crisis definitief is opgelost, kan men de beëindiging van het geschil tusschen Spanje en Amerika, over het in den grond boren van een Amerikaansch schip *de Alliança* verwachten.

Op de meest cynieke wijze is van Amerikaansche zijde erkend, wat de V. S. met dit geschil beoogden.

Frye, lid van de commissie voor buitenlandsche zaken uit den Senaat der Unie, heeft zijne.... teleurstelling betuigd, dat Spanje de zaak van de *Alliança* in der minne wil schikken! Frye had gehoopt, dat Spanje een laatdunkenden, oorlogszuchtigen toon zou aanslaan en daardoor de Vereenigde Staten zou dwingen. om Cuba in te palmen. „Wij moeten," zeide hij, „Cuba noodzakelijk hebben, om het grondgebied der Unie naar het zuiden af te ronden. Wanneer het blijkt, dat wij het eiland niet kunnen koopen, moeten we het dus veroveren."

—Het is thans zeker, dat de Spaansche kruiser *Reina Regente*, die den Marokkaanschen gezant naar zijn vaderland overbracht op de terugreis is vergaan. De *Alfonso XII*, uitgezonden om opsporing te doen, heeft het verongelukte schip gevonden op de Spaansche kust bij Accei-tunas Bajas. De mast stak een halve meter boven het water uit. Zooals men weet, had het schip ruim 400 man aan boord. De ontsteltenis in Spanje is buiten gewoon.

— Naar aanleiding van de verwikkelingen waarvan Cuba het tooneel is zal het volgende den lezer misschien niet onwelkom zijn.

Het is geen nieuw tooneel, dat wij aanschouwen, het is de herhaling van een stuk, dat reeds menigmaal is opgevoerd, het is de vernieuwing van den strijd, door de kleurlingen, door de zwarte en bruine inboorlingen tegen de blanke Spaansche overweldigers gevoerd.

Het eiland Cuba, in het jaar 1511 door de Spanjaarden in bezit genomen, is met het eiland Portorico het laatste overblijfsel van hun koloniaal bezit in Amerika, en de herhaalde pogingen der inboorlingen, om zich vrij te maken, en eene zelfstandig bestuur op te richten, werden door de Amerikanen, wien alle heerschappij van vreemdelingen in hun buurt een doorn in het oog is, vaak ondersteund en aangewakkerd.

In de jaren 1812, 1815, 1830, 1848, 1868 heeft Spanje steeds opnieuw al zijn krachten moeten inspannen, om de opstanden te onderdrukken, die door de Separatisten in het leven werden geroepen, terwijl Amerika steeds de verbannen vrijbuiters liet begaan of begunstigde, die in het naburige Florida na een mislukte poging hun voorbereidselen hervatten, om te gelegener ure weder het land binnen te vallen en de bevolking op te ruien.

Een twintig jaar geleden was men er wezenlijk in geslaagd, een republiek op Cuba in te richten, maar de "president" Cespedes had al spoedig een kogel in het lijf, en men keerde weder tot den ouden toestand terug. Ware de oorlog tusschen Noord-en Zuid-Amerika niet tusschenbeide gekomen, dan ware Cuba waarschijnlijk zonder veel complimenten door de Yankee's ingepalmd. Nog in het jaar 1889 hebben zij den Spanjaarden een koopprijs van 120 millioen dollars aangeboden. Hun begeerigheid naar het schoone en zoo vruchtbare eiland is niet minder geworden, en mocht het aan de leiders der beweging, onder welke Sanguili, Macas en Gonnez en de reusachtige neger Guillermon vooral worden genoemd, ditmaal gelukken, het Spaansche juk af te schudden en aan Cuba een onafhankelijk bestuur te geven, dan zou deze zelfregeering toch slechts van korten duur en niets dan een overgang tot de inlijving bij het Amerikaansche statenverbond wezen.

De Spanjaarden zijn echter volstrekt niet van plan, hun „parel"—gelijk Cuba door hen gedoopt werd—prijs te geven.

Hebben zij gedurende den opstand van 1868, die tot in het jaar 1878 duurde. 100,000 man en 300 millioen pesetas (ongeveer 150 millioen gulden) daarvoor ten offer gebracht, ook thans zal geen prijs hun te duur wezen, om in het bezit van het eiland te blijven.

Hun strijdmacht daar ter plaatse wordt op 20 à 30,000 man geraamd, waarvan twee derden als geregelde troepen worden aangemerkt, terwijl ongeveer 12 groote en kleine oorlogschepen voorhanden zijn.

Daar de opstandelingen zich niet in het open veld wagen, maar van uit hun schuilhoeken in het gebergte de troepen door een guerillakrijg zoeken te vermoeien, zal deze geschiedenis misschien weer van langen duur wezen.

De Spaansche regeering is echter met den meesten ernst krachtdadig te werk gegaan en heeft maatregelen genomen, waardoor de herhaling der telkens opnieuw uitbarstende onlusten eindelijk voor goed zal worden voorkomen.

De opstand van deze laatste dagen is uitgebroken juist nadat de Spaansche Cortes een zekere mate van zelfbestuur voor het eiland had toegestaan; misschien zal Spanje de tusschenkomst der overige Europeesche mogendheden inroepen, om zoodoende een zedelijken druk op het listig Amerika uit te oefenen. Volgens de laatste berichten heeft Martinez Campos, de populaire maarschalk zich ingescheept naar Cuba om zich aan 't hoofd der Spaansche troepen te stellen.

Azie.-De vredesonderhandelingen tusschen China en Japan zullen toch eindelijk met meer kracht doorgevoerd worden. Li Hung Chang, de gevolmachtigde van den keizer is 19 Maart te Simonoseki in Japan aangekomen, vergezeld van den Amerikanschen diplomatieken agent Foster, die hem zal terzijde staan in zijne pogingen, om een einde te maken aan den voor China zoo vernietigenden krijg.

Li Hung Chang en Foster reden onmiddellijk na hunne ontscheping, waarbij zij door eene Japansche eerewacht werden ontvangen, die de hun ten dienste gestelde hofkoets begeleidde, naar de woning van burggraaf Mutsu, den Japanschen minister van buitenlandsche zaken, met wien zij een langdurig onderhoud hadden.

Hoewel van den inhoud van het gevoerde gesprek niets is uitgelekt, staat het buiten twijfel, dat een der eerste eischen van Japan zal zijn de betaling, door China, van eene zware oorlogsschatting, ter vergoeding van

de voor dezen krijg gemaakte kosten.

Te Londen zijn reeds door de Chineesche regeering onderhandelingen met de beursmannen aangeknoopt tot het sluiten eener leening, met welker opbrengst de oorlogschatting betaald zal worden.

Volgens berichten uit Shanghai zijn daar geruchten in omloop over eene geheime overeenkomst, aangegaan tusschen China en Rusland, en waarbij Rusland zich verbindt, China desnoods gewapenderhand bij te staan.

De Japanners rukken nochtans snel naar Peking op, de overblijfselen van het leger van generaal Sung, die dezer dagen waarschijnlijk aan vergiftiging gestorven is, voor zich uitdrijvend. De Japansche vloot bedreigt intusschen Takoe, de voorhaven der hoofdstad. Takoe is sterk met Europeesch geschut verdedigd, maar dat waren ook Port Arthur en Wei-hai-Wei, en ze vielen toch, hoewel Europeesche officieren er commandeerden.

Intusschen houden de Japanners den ouden Li Hung Chang met zijne vredesonderhandelingen aan de praat en zetten hunne veroveringen voort. Het Japansche volk wil niets van vrede hooren en eischt de verovering van Peking.

Acht Japan China genoegzaam teneondergebracht, dan zal het zijne eischen stellen. De oorlogsschatting zal het volgens den *Standard* niet in goud en zilver laten betalen maar in rentegevende obligatiën, eerstens om zijn eigen land niet door ophooping van rijkdom te verweekelijken, tweedens wijl het liever zelf schuldeischer is van China, dan dat Engeland het worden zou, om de langstaarten zoo voortdurend in hunne macht te hebben. Betalen ze niet, dan kan Japan dadelijk opnieuw met eene vloot terugkeeren.

— Uit Shanghai kwam 18 Maart het bericht, dat de Japanners zich bij Nioet-Chang meester maakten van al de levensmiddelen, die gedurende drie maanden moesten strekken voor het onderhoud der Chineesche troepen in Mandsjoerije. De Chineezen zijn dus genoodzaakt om óf zich over te geven óf op Peking terug te trekken.

— Geruchten willen, dat admiraal Ting te Wei-hai-Wei geenszins zelfmoord heeft gepleegd. De doodkist, die het lijk van Ting heette te bevatten, zou in waarheid het lijk van generaal Tai geborgen hebben. Ting zou gezond en wel zich ergens schuil houden!

VERSCHEIDENHEDEN

DE APENTAAL.

Men zal zich nog wel herinneren, dat zekere engelsche dr. Garner in de wetenschappelijke wereld, waar men de theorieën van Darwin ten opzichte van 's menschen afstamming huldigt, geen geringe opschudding veroorzaakte door de ontdekking, welke hij beweerde gedaan te hebben met betrekking tot het bestaan van een apentaal. De dokter heette voor zijn studiën in het hart van maagdelijke bosschen te zijn doorgedrongen, zich daar te hebben opgesloten in een kooi en op die wijze, door te tralies heen, gorillaas en chimpansees te hebben bespied en „uitgehoord". Buiten de wetenschappelijke wereld in quaestie is over die aperijen van den heer Garner braaf gelachen en gespot. Ten overvloede is nu nog gebleken dat de dokter in zijn verkeer met gorillaas en chimpansees apenkool heeft verkocht.

Een missionaris der Congregatie van den H. Geest, pater Buléon, korten tijd geleden uit den Congo in Frankrijk teruggekeerd, heeft dezer dagen in een vergadering van tal van fransche geleerden het volgende medegedeeld:

In het begin van 't vorige jaar ontvingen de paters der Missie op zekeren dag een bezoek van een zich vriendelijk aanstellend persoon, die hun gastvrijheid verzocht. — „Ik ben dr Garner," zeide hij, „en naar deze streek gekomen, om de taal der apen te bestudeeren." De heer Garner was vergezeld van verscheiden dragers van bagage, onder welke bagage zich ook een reusachtige kooi bevond. Hoewel niet weinig verbaasd over het zonderlinge doel van zijn bezoek, namen wij den dokter, uit eerbied voor de wetenschap, gastvrij op, en zijn kooi werd in een hoek van het Missiehuis neergezet.

Drie weken gingen aldus voorbij. De dokter rookte en schreef, maar ging zelden uit.

„En hoe staat het met uw studies?" vroeg ik hem eindelijk.

„O," antwoordde hij lachend, „die vorderen uitstekend.... mijn boek is reeds meer dan half klaar."

Mijnheer Garner had intusschen nog geen enkelen chimpansee gezien!

Een maand later was het boek gereed, en zijn schrijver verliet ons onder de aflegging van deze bekentenis: „Onder ons gezegd en gebleven, is het niet van het minste gewicht, of de apen praten of niet....Ik ben hier gekomen in naam der wetenschap, maar vóór alles is het mij om geld te doen, en ik hoop een aardigen slag te slaan zoodra ik in Amerika zal zijn teruggekeerd. Bovendien, wie zal komen onderzoeken, of 'tgeen ik van de apentaal zal zeggen waar is of niet?"

„Hij deed verkeerd," — aldus voegde pater Buléon zijn gehoor toe — „maar op stuk van zaken is de wereld vol van zulke Garners!"

EL HOMBRE Y EL CUERPO HUMANO

Seguramente que habrás visto algún roble muy grande. ¡Qué cosa tan magnífica es! Ha vivido aquél mismo sitio durante siglos, los niños han jugadoal pié de él, por la misma razón, esos mismos niños, hoy ya hombres viejos han descanzado sus débiles y temblones cuerpos á la vasta sombra de aquel gran árbol. Regisos en marcha han hecho alto bajo de sus extensas ramas, y los pacíficos rebaños de ovejas y otros ganados han buscado su protectora sombaa durante pasajeras tempestadas; y mientras han desaparecido naciones y han rodado por el suelo coronas, con las cabezas de los reyes, aquel árbol gigantesco permanece todavía en pié, cual si tuviese guardado en sí el secreto de la inmortalidad.

¿Pero porqué ese árbol? Pero, esperemos; y antes de hacer esa pregunta hablemos un poco acerca de esos otros débiles arbolitos llamados hombres y mueres.

Uno de ellos dice: "No tenía apetito y todo cuanto alimento tomaba, á la fuerza, lo arrojaba inmediatamente. Á veces los dolores que sentía en el vientre eran tan fuertes que no podía dormir. Muy á menndo los nervios se me postraban por completo. Consulté con distintos médicos, y probé muchas medicinas; pero en vano. Me descorazoné, pues, del todo, y en tal situación de ánimo me fuí á la droguería de Juan Cardelus, de Olot, y compré una botella de su remedio de Vdes., y al cabo de unas pocas dósis empecé á mejorar, hasta que, por fin, después de consumir varias betellas, volví á verme en perfecta salud. (Firmado) Juan Perjalar, Olot Provincia de Gerona. Oct. 21 de 1893."

y ya tenía perdida toda esperanza, de curación, cuando una sobrina mía, Jesusa Asco, de San Lucas, de Barrameda, me aconsejó que tomase la medicina adver tida por Vdes. Compré, pues, cuatro botellas de ella en la farmacia de Gonzáles y Rojas, y desde luego empecé á mejorar; y, continuando con ellas, hoy me veo ya con perfecta salud. (Firmado, Cármen Bravo, Jerez de la Frontera Prov. de Cádiz, Oct. 14 de 1893."

Otro más: "Estoy agradecidisimo á Vdes. por la preparación de su medicina y por haberla dado á conocer al público. Permítanme Vdes. que les de una prueba de lo muy conocida que es, y del modo extraño por el que, muchas veces, llega á noticia de aquellos que la necesitan. Mis dos niños Pardo y Gemilio sufrían de una enfermdad de la piel, que ninguna de las medicinas que habían tomado les podía curar; todo su cuerpecito era una pura llaga. Un día vino á esta casa de huéspedes un carretero, trayen

He aquí el otro: "Por especio de diez y nueve años había sufrido de grandes dolores en los riñones, convulciones en los miembros y una debilidad general que me impedía consagrarme á los quehaceres domésticos. Había consultado, aunque sin fruto, á diferentes doctores, do consigo una botella de su remedio de Vdes., el cual dijo que le había purificado la sangre. Le compré la botella y empecé á dar á mis hijos aquella medicina, diez gotas en agua y azúcar después de cada comida, y el efecto fué maravilloso, pues en pocos días toda señal de erupción desapareció, de modo que hoy se hallan con cabal salud. (Firmado) Francisca Dominguez, Posada de San Dionisio, Plaza; Jerez, Prov. de Cádiz, Oct. 21 de 1893."

Otro y el último: "Tengo el gusto de informar á Vdes. que, durante años, había sufrido de una enfermedad que siguió á un ataque de congestión de los pulmones; y que nada me alivió de ella hasta que compré una botella de su remedio de Vdes. en la drogeria de D. Emilio Calvet. Tomé, en total, varias botellas que me han devuelto mi cabal salud. (Firmado) Juan Tores, San Miguel de la Isla de Ibiza, Oct. 10 de 1893."

Ahora, recapacitemos un momento. El roble saca toda su vida y robuztes del suelo de la tierra, por medio de las raices, y este proceso misterioso y maravilloso no es otro que *la digestión del árbol.*

Así mismo el cuerpo humano saca toda su robustez y vida del mundo exterior, por medio del estómago; de modo tal, que, cuando el estómago no funciona bien ó se halla enfermo, nosotros enfermamos también. Todas las enfermedades se originan, casi, de este modo, y sólo una cura hay para ellas; *el renovar la digestión.* El Jarabe Curativo de la Madre Seigel logra esto como ningún otro remedio lo logra, y entonces restituye la salud. Nadie conoce el secreto de esta acción, pero nosotros conocemos sus ingredientes, y eso basta.

Sienpre que las gentes lo usen cuando se manifieste la enfermedad, vivirán tanto como aquel roble. ¿Y porqué no ha de ser así? 2

Imprenta de la Librería de A. Bethencourt, é Hijos, Curaçao.